

Jeg har intet Andet at tilføie end, at hvis Noget fremdeles vil paastaae, at enten begge de Nordmand eller dog den ene af dem, der denne Gang have ansøgt om dansk Indfødsret, maatte ansees for efter Fredsslutningen af 1814 allerede forud at være i Besiddelse deraf, da vil Udvalgets juridiske Medlem forsvare det afvigende Skøn, som vi i vor Betænkning have givet, og at det er et juridisk Spørgsmaal, og alene juridisk, det synes mig, efter hvad jeg kender til det, at være aldeles utvivlsomt. Naar jeg derfor ved denne Leilighed endnu et Dieblik udbeder mig Thingets Opmærksomhed, da er det paa eget Ansvar, og jeg vil da først bemærke, at uagtet Grundloven unægtelig tillader, at et Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse, ligesaavel som ethvert andet Lovforslag, kan indbringes i hvilket som helst Thing det høitærede Ministerium maatte ville, saa mener jeg dog, at det maatte være usikkert, om det Slags Lovforslag først indbragtes i Folkethinget. Det er et Spørgsmaal, der, som vi alle vide, angaaer, hvorvidt Folket vil optage visse Udlændinge imellem sig, og jeg skulde mene, at dette Spørgsmaals Besvarelse altid nærmest maatte høre under det Thing, Folket, saa at sige, paa sin egen Haand har valgt. I Sammenhæng med denne Henstilling skal jeg bede det ærede Thing at erindre, at siden jeg først havde den Ære at være Ordfører i denne Sag, har Folket igjennem mange Adresser yttret det Vished, at Udlændinge uden Indfødsret ikke længere hos os skulle have de saakaldte upolitiske Borgerrettigheder, og jeg maa saameget mere bede Thinget lægge sig dette Folkeønske paa Hjerte, som det ikke engang er nok med, at Udlændinge i Danmark, ogsaa uden Indfødsret, i mange Henseender

have lige Rettigheder med de Indfødte, men det ogsaa er Tilfældet, at de ofte have større Rettigheder, som man med et meget synligt Ord kalder de Fremmedes Priviliegier. Efter dem kan saaledes blandt Ander en Haandværker, som har gjort Mesterstykke i en af Nordtysklands Ravnekroge, uden Indfødsret og uden videre Prøve nedsette sig som Mester i Kongens Kjøbenhavn (Rei!) — saa har jeg hørt og jeg har en temmelig god Hjemmel — medens jeg hørte her i Thinget forleden, at en Dansk, som har gjort Mesterstykke i en af vore egne Smaakjøbstæder, ikke engang uden ny Prøve kan nedsette sig som Mester i en anden af vore Smaakjøbstæder, endlige i Hovedstaden. Endelig skal jeg bemærke med eet Ord, at om man end, som det synes Folket ønsker, vilde gjøre Indfødsretten til Betingelse for alle borgerlige Rettigheder i Danmark, saa vilde derved dog ikke være vundet det Mindste, dersom enhver Udlænding blot behøvede at sætte Pennen paa Papiret, engang naar han fik gode Stunder, for da at faa den danske Indfødsret, og derfor mener jeg, at netop den Bestemmelse i Grundloven, som har overladt Indfødsrettens Meddelelse frit til Rigsdagens Lykke, maa drive os til mere end man hidtil har gjort at holde den i Agt og Ære, baade ved at gjøre et Udvalg mellem de Ansøgninger, som indkomme, især naar de blive mange paa een Tid, og dernæst — hvad jeg ikke skal nægte, jeg saavel for dette Møde som for alle de andre Møder, der ville følge, beder lagt Mærke til — ved aldrig at ændre de Ansøgninger, som komme bagefter; thi derved vil i Reglen altid vises, at Vedkommende kun har meget liden Agtelse enten for dansk Indfødsret eller for den danske Rigsdag.